

Skandinabiens Sjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15de April 1888.

37te Aargang

Dommens Dag.

(Sluttet.)

Den almindelig anerkendte Theologi anerkjender kun én Opstandelse, og denne siges at skulle foregaa „paa den yderste Dag“. De sidste Dage og de sidste Tider hentydes til i Skrifterne som ubestemte Tidsperioder, ligesom ogsaa Verdens Ende er omtalt paa samme Maade. Undertiden ere disse Udtryk anvendte paa Kirken i Apostlenes Dage og til andre Tider paa Kristi anden Tilkommelse, men sikkert er det, at der ere forskjellige Tider for Opstandelse og forskjellige Klasser blandt de opstandne Væsner.

Alle skulle opstaa; nogle i de Retfærdiges Opstandelse og Andre i de Uretfærdiges Opstandelse, men de Døde i Kristo skulle opstaa først. Paulus siger: „Dog hver i sin Orden; den første Brode er Kristus, dernæst de som ere Kristi ubi hans Tilkommelse“, (1 Cor. 15, 23.) og Johannes skriver: „Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse, over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle regjere med ham tusinde Aar; men de

andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse“. (Aab. 20, 4—6). Derefter siger Johannes: „Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og jeg saa en anden Bog blev opladt, som er Livens Bog, og de Døde bleve domte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger“. (Aab. 20, 12).

Disse Millioner af Døde, som vare fremstillede for Gud for at modtage Dom, vare følgelig dem, som kjendte Loven, og deres Gjerninger vare optegnede i Livens Bog, men der var Andre, som ikke havde deres Navne i den. Og hvorfor ikke? — Fordi de ikke havde vist Lydighed til de Befalinger, som bleve dem givne. Læg Mærke til, at de allerede havde modtaget Dom som Individer, og nu stode de i en samlet Mængde for „Alles Dommer“ for at blive henvisste til deres respektive Opholdssteder, enten som Belønning eller Straf.

Dommens Dag, som her har været omtalt, hentyder ikke til Israels eller Arvinger til celestiale Herlighed; thi de vare opstandne længe før, og regjerede med Kristus. For Israels begynder Dommens Dag strax efter at de erholde Guds Love; thi da begynder Guds Regjering. Hans Tjenere ere Folkets Regenter og Dommere, og efterjom de ere blevne underviste i det fuldkomne Riges Love og Anordninger, hvilke ogsaa indbefatte Alt, som henhører under de ringere Riger, ja ere de ogsaa istykkede til at give Love og handle som Dommere med guddommelig Myndighed. Derfor ville de Hellige blive Konger og Præster, Regenter og Dommere over alle Stammer og Folkeraeer.

Jesus er Alles Dommer; han er Kongers Konge og Herrens Herre og hans Tjenere ville virke under hans Myndighed og Besledning. Ved dem vil han gjenløse alle sine Skabelser og oprejse de Døde ved at betro dem Opstandelsens Røgler, organisere Nationerne, give Folket Love, domme hvert enkelt Individ og straffe de Ugudelige. Formedelt deres Lydighed til celestiale Love ere de (Guds Tjenere) udenfor Dommen, idet de ere fuldkomne og derfor ikke skyldige for Loven.

Paulus jagde til Galaterne: „Derjom I drives af Manden ere I ikke under Loven“. (Gal. 5, 18). Frelseren lovede sine Disciple, at „naar Menneskenes Son skal sidde paa sin Herlighedens Trone, skulle og I sidde paa tolv Troner, og domme de tolv Israels Stammer“, (Matth. 19, 28), og atter, „hvem I forlade Synder ere de forladte, og hvem I beholde dem ere de beholdne“. (Joh. 20, 23.) Til Peter sagde han: „Dg jeg giver Dig Himmeriges Røgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du

løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene“. (Matth. 16, 19.)

Hverken Apostlene eller de andre af Kirkens Ledere kunne personligt varetage alle Enkeltheder ved Regjerings-Anliggenderne og derfor bestikke de Andre, som holde Præstedømmet i forskjellige Grader, til at virke i Forening med dem, indtil enhver Person er afhort og dømt.

Alt den styrende og dommende Magt over Hedningerne og de hedenste Nationer vil blive anbetroet Israels, er tydeligt af følgende Skriftsteder: „Vide I ikke, at de Hellige skulle domme Verden? . . . Vide I ikke, at vi skulle domme Englene? (1. Cor. 6, 2—3.) „De skulle lægges i Graven som Jaar, Døden skal fortære dem, og de Oprigtige skulle regjere over dem om Morgen“. (Gal. 4, 15.) „Dg jeg ja . . . indtil den Gamle af Dage kom, og Dømmen blev givet de Hellige af de høje Himle; og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget“. (Dan. 7, 22.)

De Hellige ere blevne beredte til dette ved Lydighed til det celestiale Riges Ordinantjer; de ere rensede fra Synd, tugtede ved Provøelser og bitter Erfaringer og staa jaaledes skyldfri for Gud, derfor ere de værdige til at domme de Ulydige og dem, som ere ringere, end de selv ere i Kundskab, Retfærdighed og Erfarenhed.

Vi ville nu undersøge den højtidelige og indtrykfulde Beskrivelse af Dommens Dag, som Frelseren selv giver i Matth. 25de Kapitel, da disse interessante Scener og Begivenheder fortjene vor hele Opmærksomhed. „Naar Menneskenes Son kommer i sin Herlighed og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herlighedens Trone“. (25, 31.)

Tiden, naar denne Begivenhed finder Sted, er, naar Jesus skal sidde paa sin

Hørligheds Trone paa Jorden og hans Engle eller Tjenere ligeledes sidde paa Hørligheds Troner saamtidig. (Se Matth. 26, 27.) Det er derfor efter Millenniet og efter at alle de Dode ere opstandne af Gravene. Det er paa den samme Tid, som den uhyre Forjamling af Adams Efterkommere vil være fremstillet for Dommeren, naar Bøgerne ville blive opladte, og Graven, Havet og Doden have afgivet deres Døde.

Ordet „Doden“, er her overjat fra det Græske, *T h a n a t o s* og betyder Dodsstraf. De Sjæle, som Døden jaaledes opgav, vare derfor ikke ment at være dem, som havde været begravne i Grave eller i Soen, men dem, som vare omkomne under Guds Straffedomme og vare blevne fortærede ligesom i Helvede eller Gehennas Ild. Det er samme Dod, som ved paa „en bleggul Hest . . . og havde Magt til at ihjelslaa med Sværd og med Hunger og med Pest og med Jordens vilde Dyr“. (Nab. 6, 8.) Og alle Folkelag skulle forjammes for ham, (Jesus) og han skal stille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde stiller Faarene fra Buffene“. (Matth. 25, 32.)

Alle Nationer ville blive samlede for at dommes, ikke som Individier, men for som Nationer og Klasser at blive anviste deres endelige Bestemmelse og Skjæbne af Frelseren selv. Skjønt de vare en saa utallig Mængde, at Ingen kunde tælle dem, vare de dog alle i Guds Nærvarrelse, og om end de opholdt sig i forskjellige Riger eller Hørligheder og adskilte fra ham ved umaadelige Afstande, saa vare de dog for hans Næsyn, og hans Domme vilde naa dem. „Han skal adskille dem fra hverandre; thi de kunne ikke Alle erholde samme Hørlighed eller Del i samme Rige, og folgelig ere de fordelte paa forskjellige Steder paa Jorden.

Denne Jordens Deling foregaar om-

trent paa Kristi anden Tilkommelses Tid, og den er tillige en af Guds Straffedomme over de Ugudelige og en af Folgerne, naar den ihvende Brede skaal udgjødes. Johannes skriver: „Og der stete Koster og Tordener og Lyn; og der stete et stort Jordstjælv, saadant som ikke er stet fra den Tid, at Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordstjælv saa stort; og den store Stad blev delt i tre Dele; og Hørlingernes Stæder nedfaldt“. (Nab. 16, 18—19.)

Ordet „Stad“ hedder paa Græsk *p o l i s*, hvilket ogsaa betyder en Stat eller et Samfund, og er mindstfranket med Hensyn til Udstrækningen af Grund eller Landstrækning. Apostlen mente utvivlsomt, at Jorden blev delt ved disse mægtige Duvæltningers Virkninger, At denne Kunstelse er rigtig bevist af det 20de Vers: „Og hver Østede og Bjergene bleve ikke fundne“. „Og han skal stille Faarene ved sin høje Side, men Buffene ved den venstre“. (Matth. 25, 32.) Blandt de gamle Grækere mente Udtrykket, den høje Haand, en Gunst, Velgjerning og tillige Frugtbarhed; den venstre Haand mente det modsatte. Herren siger derfor: „Kommer hid, I, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt fra Verdens Grundvold blev lagt“. (Matth. 25, 34.)

Kongen taler her til opstandne Væsner, og at arve Riget er at begynde et nyt Liv. Pasjende Steder vare derfor blevne beredte for dem, som vare skiftede for de terrestiale og telestiale Riger eller Hørligheder. Det var bleven bestemt og fastsat at disse Klasser skulde arve disse Riger, „thi jeg var hungrig, og I gav mig at æde“ o. s. v. (35. Vers) og i 40de Vers hedder det: „hvad I have gjort mod En af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig“. Deres Fortjeneste laa i den Kjends-

gjerning, at de havde annammet de Sendebnd, som Jesus havde sendt til dem, og ved at modtage dem blev det anset for det samme, som om de havde annammet ham personlig.

De, som bleve stillede paa hans venstre Side, havde ikke annammet Guds Tjenere, derfor sagde han til dem: „Gaa bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle“. Der er ikke nogen Herlighed for de Ulydige at erholde og intet Brng for Djævelen. „Og de skulle gaa hen, disse til den evige Pine, men de Retfærdige til det evige Liv“. (Matth. 25, 46.)

Omendstjont en saadan Tilværelse vil være rig paa Glæde og Herlighed for dem, som arbejds den, vil den dog være ringere end den celestiale Herlighed, ligesom Maanens og Stjernernes Glans er ringere end Solens. De ere lovede evigt Liv, men de vilde ikke nyde Dphøjsens Herredomme og Formerelse, hvilket kun tilkommer den højeste Herlighed.

Skriften giver os ikke Underretning om, enten Frelseren talte om de terrestiale, de telestiale eller begge disse Riger. Ifølge Orden og ny Aabenbaring ville de hedenske Nationer eller Rams Børn blive de sidste, som ville blive gjenloste og modtage deres Herlighed eller Rige, og Fuldbyrdselsen af de Ugudeliges Straf er den sidste Scene i Programmet angaaende Dommens Dag.

Apostlen Paulus, idet han taler om personlige Legemer, siger: „Der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes“. (1 Cor. 15, 40.) Legemer af forskjellig Naturbeskaffenhed kunne ikke opholde sig i samme Naturrige; de kunne kun eksistere i Omgivelser, som passe for deres Natur

og Udviklingsstrin. Et Riges Herlighed bestaar i den Livsaand, ved hvilken det er herliggjort — den Atmosfære, som dets Indvaanere indaande. Maanens Beboere f. Ex. kunne ikke eksistere i eller taale den straalende Sols Herlighed eller Atmosfære, heller ikke kunne terrestiale Væsner taale en celestial Verdens Herlighed; de maa derfor bebo særskilte Riger. Dette kan ogsaa med Sandhed siges om det telestiale eller ringeste Rige, som er ligesaa forskjelligt fra det terrestiale Rige, som dette er fra det højeste eller styrende Rige.

Johannes saa „en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord vare forgaaede, og Havet var ikke mere“. (Aab. 21, 1.) De af Jordens Indvaanere, som vare blevne henviste til de ringere Riger, vare blevne fraskilte dem, som vare berettigede til en højere Herlighed og Himlene saavel som Jorden var undergaaet en Forandring og fremviste et aldeles forskjelligt Udseende. Jordens Fladerum var ogsaa blevet passende udvidet. „Havet var ikke mere“. Saaledes var mere end to Trediedel lagt til Jordens beboelige Overflade. Derne vare søjede til Fastlandene, „Bjergene fandtes ikke mere“, og ved Jordens nye Sammensætning blev meget af dens nuværende Indre taget i Brng.

„Og jeg, Johannes, saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himmelen fra Gud, beredt som Bruden for sin Brudgom“. (Aab. 21, 2.) Dette er Guds Paradis. Den elskede Discipel blev i et henrivende Syn begunstiget med at beskue den yndige Stad og giver en simpel men omfattende Beskrivelse af dens overordentlige Skønhed, dens Herlighed og krystallklare Lys; dens Porte af Perler og Gader af Guld; dens tolv Grundvolde af straa-

lende Edelstene og dens majestætiske Konges glimrende Trone. Det er den Himmel, som visse jektteriste Krijsne tænke at finde udenfor Tid og Rum, men som vi her finde beskrevne som den prægtige Hovedstad og det højeste Glanspunkt paa den celestiale Jord.

Den er „Bruden jnyttet for sin Brudgom“, og han er nu beredt til at modtage den Ejskede. Hun har holdt sig ren og ubesmittet indtil Alt var rede for den hellige Bryllupsfest. Da kommer Lammets Bryllupsnadvære, og det nye Liv med udodelig Herlighed og

Formerelse vil da begynde for Jordens trofaste Hellige.

Jorden vil blive en herlig Klode, lig et Glarhav af Krjstal og vil tage sin Plads blandt de celestiale Rigers Baner; og medens den bevæger sig i majestætisk Glans omkring Uiberjets Kongetrone, vil den udsende sine velgjørende Herligheds Straaler med Lys og Liv paa de ringere Riger, som ville følge den som forløste men afhængige Esærer. Saaledes foroges Guds Riger, og deres Jndvaanere blive frelsede gennem Ewighederne. Amen!

Religion og Fritænkeri.

Iblandt de mange bejnderlige Scener, som den nyere Tids Civilisation frembringer lig omverlende Billeder i et Kaléidoskop, kan næppe nogen være mere baade jorgelig og latterlig end at se en ældre Mand, som jnarere er ved at gaa nedad end opad Livets Stige, anvende al sin Jndflydelse ved baade Tale og Skrift for at berobe de gamle jaavel som andre lidende og trætte Vandrerere vaa Jorden Haabet om Udodelighed og jvække deres Tro paa Gud for da at slippe dem løs paa Vantroens stormende og oprorte Hav. Han er ikke bekjendt nok med Bibelen til at eitere Skriftstederne rigtigt eller har Forstand nok til at fatte den ofte dybe Betydning, som ligger i de Sætninger, som han anfører i en forbrænget Form og derfor prøver han paa at skjule sin aandelige Fattigdom med nogle bedrovelige Bittigheder og daarlige dramatiske Geberder. Han maa hvert Djeblik bukke sig for at læse et eller andet Stykke, som han har kopieret fra en anden Mand's Skrifter, og er ikke ulig en Krage.

som hakker i et Nadjel, idet han bukker sig for hver Vid og derpaa ser op for at forvisse sig om at Jugen er efter ham.

Denne religioje Falispiller vilde ikke være værd at ontale, dersom hans Jndflydelse var indskrænket til den Klasse, som ikke bryder sig om at læse eller undersøge Noget selv og derfor antager hans forvanskede og irigtig-anførte Skriftsteder i Jorbindelse med forslidte Argumenter for den rene simple Sandhed. Det værste er, at mange unge Mennesker, som ikke have haft Tid til at undersøge, eller hvis Karakter endnu befinder sig i Udviklings Perioden, muligvis kunne blive forledte ved at lytte til hans overfladiske Dumheder. De Unge ere næsten al Tid uvillige til at betjære sig om Livets alvorlige Anliggender. Der er en Livs Periode for næsten alle unge Mennesker, da de staa forhaabningsfulde og færdige til at omfavne den hele Verden.

Da, som ved Paradisets sjonne Port,
Stod Adam for sin Vandring at begynde;

Hans Fremtid var som Ratten mørk og sort.
Men bag ham laa hans Hjem i al dets Ynde.
Med Bemod ser han sig endnu tilbage.
Men Haabet vinker -- han maa fremad drage.

Det er paa denne Tid, at unge Menneskers Tro er udjat for at blive ødelagt ved en urigtig Fremstilling og Opfattelse af det, som fandt Videnskab lærer os, saavel som ved deres Exempel, som søge at skjule deres Ugudelighed under Paastud af Bantro. „En Smule overfladigt Kundskab vil maaſte lede et Menneske til Guds-Fornægtelse, men fandt Filosofi vil lede ham tilbage til Religionen“, sagde den berømte Francis Bacon, som var en af Verdens største Filosofer, og Historien beviser at han talte Sandhed. Den videnskabelige Verdens største Lys, saasom Columbus, Copernicus, Galileo, Newton, Herschel og Tycho Brahe havde alle Verbødighed for Religionen. Den allerførste Depeche sendt af Telegrafens Opfinder, Professor Morse, lød saaledes: „Hvad har Gud frembragt.“ Paa den anden Side er det almindeligvis kun Mænd, som regnes blandt tredje eller fjerde Klasse's Værde, eller hvis Fremfusenhed har været stærkere end deres Dommeekraft, som have søgt Anseelse ved at holde Foredrag for Fritænkeriets Udbredelse. Det er ofte Mænd som ikke due til andre Forretninger af Mangel paa de fornødne Evner, som blive Misantroper (Menneskehadere) og fordomme baade Mænd og Sandheder, som de ikke have Forstand nok til at fatte.

Den theoretiske Videnskabs Stjerner funkke vistnok med dejlig Glans, men de ere dog ikke andet end Refleksionslys og deres Straaler blive ofte matte og forsvinde sommetider aldeles for Sandhedens opgaaende Sol.

Saaledes gik det med Astronomi; thi da den verdensberømte Copernicus ved sine astronomiske Opdagelser havde

tilintetgjort de Gamles Stjerne-System, saa beghyndte opblæst menneskelig Visdom at fortælle os, at Bibelen ogjaa var tilintetgjort; men Stjernesfaberen triumferede alligevel over Stjernerfigerne.

Derpaa prøvede Geologien sine Kræfter. Den kom frem og pralede af sine Opdagelser; den paastod at have været dybt nede i Jordens Indre og betragtet Stenenes og Klippernes Sammenjættning og fundet at Bibelsens Lærdomme vare i Strid med det som Naturen havde skrevet med uudsættelige Træk i de forskjellige Lag som danne Jordskorpen, og vidnede om lange Tids-Perioder, som gik forud for Adams Tilværelse; men nu indrømme Geologerne, at man ikke har nogen bestemt Regel hvorefter man kan bestemme geologisk Tidsregning. De mest fremragende Videnskabsmænd erklære, at Menneske-slagets Alder ikke nødvendigvis maa være ældre end de mosaiske Skrifter angive den at være.

Saaledes er det ogjaa med alle de andre Videnskaber. Mången rasende Storm har brugt sine Kræfter mod Religionen, men næsten til alle Tider have virkelige Videnskabsmænd været blandt de første som have anerkjendt Gud og hans Almægt. Hvor finder man blandt Fritænkernes Mænd som kunne stilles ved Siden af Raphael, Da Vinci, Correggio og Rubens blandt Malere; Thorvaldsen og Canova blandt Billedhuggere; Wren blandt Arkitekter eller Michael Angelo som Kunstner i alle tre Fag? Blandt den talrige Skare af Digtere hvis Navne ere forevigede ved deres Lands Frembringelser ville vi kun nævne enkelte som Shakespeare, Milton, Young, Pope, Cowper, Watts, Wesley, Scott, Goldsmith, Tennyson, Longfellow, Gothe, Corner, Tegnér, Grundtvig, Ringo, Moe, og Jageman. Disse troede paa Guds Tilværelse og

paa Inspiration. Endvidere synes det, som om kun de som tro paa Gud ere begavede med Talent for Musik; thi hvor har Fritanferiet nogensinde frembragt en Hændel, Haydn, Mozart, Beethoven eller Spohr? Hvor vil man blandt Fritanferne finde en saadan Samling af uforlignelige Lovkyndige som Grotius, Blackstone, Mansfield, Story eller Kent? Om man søger blandt Lægerne, da er der næppe nogen som overgaar Harvey, Sydenham, Gregory eller Syon, og dog vare disse ogsaa gudfrøgtige Mænd. Hvor ville Fritanferne blandt sine Rækker finde Filosofer, som kunne jammeliges med Bacon, Newton, Locke, Stewart, Herchel, Cuvier, Hamilton, Dawson eller Le Conté? — Jesus, den tolvaarige guddommelige Filosof, var derfor paa sit rette Sted, da han i Templet sad blandt de lærde Doctorer.

Derjom det Væsen, som har skabt Mennesket, ikke har Interesse nok til at aabenbare sin Villie, da er han ikke meget værd. Da ere de frygtelige Krige blandt Nationerne, som bringe Sorgen ind i tusinde Hjem, kun ubetydelige Stridigheder mellem en Flok usle Tusseker, hvis Vel eller Ve er af saa ringe Betydning for ham, at han ikke værdiger dem sin Opmærksomhed. Vore Ideer om moralsk Renhed; vore Forhaabninger om Udobelighed; vore Bestræbelser for at behage vor evige Fader og vor Paastand om at besidde en højere Natur end Hesten som vi kjører med eller Hunden som vi kæle for, ere da alle forfærdelige Wildfarelser.

Hvad vil Resultatet blive, naar Kristus, som et guddommeligt Væsen, oplyser at eksistere i den almindelige Tro? Hvem skal troste de sorgende Hjærter? Hvem vil forsikre os om, at Dyden bliver belønnet eller at der virkelig findes noget som bør kaldes Dyd? Hvem vil

opflamme den broderlige Kjærlighed eller lede Menneskene til at udøve Barmhertighed?

Vi have undertiden hørt Fritanferne prale af Hedenskabets Civilisation, Danneelse og Moral. De synes at have glemmt, at Grusomhed var det ledende Karakter-Træk i alle Oldtidens Regjeringes Systemer. Der fandtes ingen Høspitaler for de Lidende; ingen Forsorgelses-Anstalter for de Blinde, de Gamle eller de Sindssyge iblandt dem. Endog saa iblandt Grækerne, som maaske vare de mest civiliserede af dem alle, fastsatte Drafos Love Dødsstraf for alle Forseelser, selv for at stjæle Føde for at tilfredsstille den nagende Hunger.

Lovene i de bedst ordnede Stater anbefalede eller tolererede Lasten. Den som har læst Klasterne (de old-hedenske Digte) behøver ikke paaminde om, at Dvids eller Virgils Sange ikke ville blive taalte paa de simpleste Theatre i New York eller Chicago, langt mindre i Kjobenhavn eller andre af Europas Hovedstæder. Carthagos Love fordrede Menneske-Offre og i gamle Babylon var enhver Kvinde nødt til at underkaste sig Prostitutionen.

Filosofen Plato, som var bleven utilfreds med sit Lands Love, skrev en Række Lovbestemmelser og moralske Regler for sin idealiske Republik. I dette hedenske Utopia bleve Begreberne om Hjem og Familie tilsidefattede. Egteskab skulde der ikke høres noget om, og Kvinden lærte at beskytte sine Rettigheder ved at indøves i Brugen af Vaaben. Barmemord skulde fremdeles tillades naar Omstændighederne efter deres Mening fordrede det. Smaa Dreng og Piger skulde føres med i Krigen, i betryggende Afstand fra Dødsfare, for at vænnes til Lugten og Skjnet af Slagmarkens Rødsler. Disse vare de højeste

moraliske Begreber, som denne Hedenstabelts største Filosof kunde danne sig.

Og dog vil man fortælle os uden Blufsel, at Evangeliet er ikke andet end Hjernesvind og at det ganske Testamente, der staar i samme Forhold til det nye, som Stilkens til Bladet eller Knoppen til Blomsten, ikke er andet end en Pakke Urimeligheder, som ikke kan have mindste Krav paa fornuftig Tiltro. I Virkeligheden siger man os med andre Ord, at alt hvad Mennesket nu finder værd at nyde, oprindeligt er udspungen fra en veludtænkt Vogn, et listigt Bedrageri eller et ubegrundet Hjernesvind, som er bleven systematisk ordnet for at bedaaere Folk. Paa denne Maade skulde Menneskene ved et stort religiøst Bedrageri have opnaaet den ædleste Udvikling, den højeste Fuldkommenthed, som de hidindtil ere komne til, og nu være i Besid-

delse af en Civilisation, som langt overgaar alt hvad de Gamle drømte om den Gang de kun havde Fornuften til Vejleder. Dette er uimodsigeligt Fritænkerens Begreber om Religionen, og vi spørge derfor tænksomme Mennesker, hvad de synes om dem? Hven skal man med Rette kalde lettroende Mennesker, enten dem som tro paa en guddommelig Magt og Personlighed, fra hvem disse rene, ophøjende og helliggjørende Principer ere komne til Menneskeslægten, eller dem som sige, at de tro at et stort Bedrageri er Ophav til alle disse mageløse og velgjørende Institutioner.

Uf alle Nutidens Idioter anse vi ingen for mere ynkværdige end de, som midt under Civilisationens straalende Sollys, i ædru Tilstand ville kalde Evangeliet et Hjernesvind og dets Ophav en Bedrager.

Den 15de April 1888.

Ændeliggjor Eders Tale.

Der er næppe noget Princip, som de Sidste-Dages Hellige tro paa og som bliver prædiket af de Ældste i denne Kirke, mere i Modsatning til den protestantiske Kristenheds Ideer, end Forholdet mellem Tro og Gjærninger; thi som bekjendt tro de Sidstnævnte at det ene Fornødne, og det eneste Fornødne til Salighed er Tro paa Kristus, og at Mennesket umuligt selv kan gjøre noget for at opnaa Frelse. Som Støttested for disse Ansættelser, anføres jaadanne Skriftsteder som: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, og Du skal vorde frelst“; „Han som tror paa Solnen har det evige Liv“; „Saa elskede Gud Verden, at han hengav sin enbaarne Son, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv.“

Disse Skriftsteder ere behandlede altfor ensidigt og ere benyttede uden at tage Hensyn til, at idet Apostlene opfordrede Folket til at „tro paa den Herre Jesus Kristus“, paa hvilken Betingelse de lovede evigt Liv, tænkte de ikke paa andet end den levende Tro, som vilde lede til Lydighed under alle Guds Befal-

linger, hvori netop Menneskets Haab om Frelse ligger. Det er tydeligt af hele den Hellige-Skrifts Indhold, at de hellige Skribenter, ved Tro paa Kristus, ikke blot mente, at tro, at han var til og var i Sandhed Guds Son, men de maatte tro paa og modtage hele det Sandhedens System som han aabenbarede, ikke alene i Theori, men ogsaa i Praxis. De forstode, at Tro uden Gjerninger var død og kunde intet gavne. De lærte at Guds Ord vel var i Stand til at frelse Menneskets Sjæl, men at man maatte være Ordets Gjører og ikke blot dets Hører. (Jakob 1 Kap.) Jesus jagde om den, som hørte hans Ord og ikke gjorde efter dem, at han var at ligne ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand, hvilket faldt naar Regnen og Vandløbene kom og Vindene blæste og stodte an mod samme Hus, fordi det var bygget paa Sand. (Matth 7 K.) Saaledes vil det blive for dem, som i deres Hjerter indbilde sig, at den blotte Bekendelse af Tro paa Kristus vil være nok til at frelse dem i Guds herlige Rige. Der staar skrevet angaaende Jesus: „Alligevel han var Guds Son, lærte han dog Udhighed af det, han led, og, fuldbudet, blev han alle dem, som ham lyde, Narjag til evig Frelse“. (Heb. 5, 8—9.) De, som ikke lyde ham, have intet Krav paa Forjættelserne.

Medens protestantiske Geistlige komme mere og mere i Vidbrede ved at benytte Sætninger hvori der ikke findes nogen fornuftig Mening angaaende Frelse ved Tro alene, har vi lagt Mærke til, at de Ældste, som prædikede Evangeliet, i deres Bemærkninger om at Enhver skal forarbejde sin egen Sjæls Saliggjørelse, ikke altid forklare eller udtrykke sig tydeligt nok. Vore Ældste ville gjøre vel i at betænke, at Fremmede, som bejoge vore Foramlinger, meget ofte antage, at vi ikke ere „Kristne“, det vil sige, at vi ikke tro paa Kristus. Paa Grund af vore Fienders urigtige Fremstillinger af vore Principer, ere Mange komne til at tænke, at vi tilfidesætte Troen paa Kristus og hans Forjættelse for os og hele Menneskelegten, og naar vi uden nærmere Forklaring bruge Udtryk som f. Expl: „Vi ville erholde Belønning i Forhold til vore Gjerninger“ og „vi maa forarbejde vor egen Saliggjørelse“ o. s. v. bestyrke vi disse Meninger hos dem. I denne, jaavel som i enhver anden Henseende, ønske vi, at vore Ældster skulle være som gode Husholdere, der retteligen forstaa at uddele Sandhedens Ord, idet de give den rette Betydning om Menneskets Pligter jaavel som de Gjerninger vi maa udføre, for at Kristi Forjættelse kan komme til at gavne os, og paa samme Tid bør de tillægge Kristi Forjættelse al den Betydning, som tilkommer den.

Skjont vi paastaar at Mennesket maa adlyde Evangeliets Love og Ord, samt for at erholde Frelse i Guds Rige, og ikke alene adlyde nogle af dem men alle, saa er der dog Ingen som tillægger Forlovningsvirket større Betydning end de Sidste-Dages Hellige gjøre. I Mormons Bog, som de Hellige ansj for at være deres Rettejnor lige saa meget som de jødiske Optegnelse, staar der skrevet:

„Og ydermere siger jeg Eder, at intet andet Navn skal gives, ej heller nogen anden Vej eller Middel, hvorved Frelse kan komme til Menneskenes Børn, uden i og igjennem Kristi, Herrens den Almægtiges Navn, . . . men Menneskene drikke Fordømmelse for deres egne Sjæle, med mindre de blive som jmaa Børn samt tro, at Frelse var og er og skal komme i og igjennem Kristi, Herrens den

Umagtigens forjovende Blod; thi det naturlige Menneske er en Fjende af Gud og har været det fra Adams Fald, og vil være det fra Evighed til Evighed, med mindre han giver efter for den Helligaands Paavirkninger, aflægger det naturlige Menneske og bliver en Hellig, formedelst Forjovningen ved den Herre Kristus, samt bliver som et Barn, underdanigt, fagtmodigt, ydmygt, taalmodigt, fuldt af Kjærlighed, villigt til at underkaste sig alt det, Herren finder for godt at paalægge ham, ligesom et Barn underkaster sig sin Fader." (Mosias 3 Kap.)

Der findes mange saadanne Skriftsteder i Mormons Bog, som er de Optegnelser vi have erholdt fra Herrens Profeter, som forhen beboede det vestlige Fastland, og den samme Uheldighed finder vi i de Aabenbaringer, som Herren har givet os gennem sin Tjener, Profeten Josef Smith angaaende dette Emne, nemlig om Virkningen og Nødvendigheden af Kristi Forjovning. Herren har sagt i en af disse Aabenbaringer:

„Thi se, jeg vil velsigne alle dem, der arbejde i min Vingård med en stor Velsignelse, og de skulle tro paa hans Ord, hvilke ere givne ham af mig, formedelst Trosteren, hvilken vidner at Jesus blev korsfæstet for hundige Mennesker for Verdens Synderes Skyld, ja, for at det sonderknauste Hjærte kunde faa Syndsforladelse.“ (Bogtens Bog 46 Stk. 3.)

Og atter: „Jeg er Jesus Kristus, Guds Son, der blev korsfæstet for Verdens Synder, for alle dem som ville tro paa mit Navn, at de kunne vorde Guds Sonner, Et i mig ligesom jeg er i Faderen; ligesom Faderen er Et i mig, at vi maa være Et.“ (Bogtens Bog 11te Stk.)

De Lærdomme, som Kirkens ledende Medlemme have fremjat, ere ikke mindre bestemte i deres Udtryk om Forjovningen ved Kristus end de Aabenbaringer, vi allerede have anført. Afdøde Præsident Brigham Young sagde: „Ved Kristus frembragtes Evangeliet til Frelse for Mænd og Kvinder, alle Adams og Evas Efterkommere og enhver levende Skabning, som er paa Jorden, som flyver i Luften, som svømmer i Vandet eller lever paa Marken. Kristus er den, hvorefter hele denne Skabelses Frelse afhænger, og dermed menes alt som tilhører den terrestriale Klode, som vi bebo.“ (Tale holdt den 8de Aug. 1852.)

Summen af det vi her har omtalt er dette: Forjovningen, som er gjort ved vor Herre Jesus Kristus, var og er absolut nødvendig for Menneskenes Frelse. Denne Forjovning tilvejebragte Menneskets Opstandelse og bragte det under saadanne Forhold, at det kunde opnaa den store Velsignelse at faa Tilgivelse for begaaede Synder og blive retfærdiggjort og herliggjort paa Betingelse af Tro paa Gud og Kristus, og Lydighed mod alle Guds Befalinger. Troen alene vil ikke mere frelse Menneskene end den vil frelse Djævlene om hvem der siges i Skriften, at „de tro ogsaa og skjælv“, og Marsagen til at deres Tro ikke vil frelse dem er, at de ikke ere istand til at førene Retfærdigheds Gjæringer med deres Tro. De ere udenfor alt Haab om Frelse og have intet Begjær om Tilgivelse, og naar Menneskene ikke ville førene Retfærdigheds Gjæringer med deres Tro, vil den ikke frelse dem, fordi den er død og ligner Djævlens Tro; den er derfor magtesløs og til ingen Nytte, og det er en Fornærmelse mod Skaberens Værdighed at sige, at han vil være tilfreds med den Slags Tro.

Paa den anden Side maa man ikke stille Kristi Forjovning i Skygge. „Ligesom Legemet er død naar det er uden Aand, saaledes er Troen død uden

Gjerninger", siger Apostlen Jakob 2,26; og for at gjøre denne Signelse endnu tydeligere tilføjer vi, at ligesom Aanden uden at være i Besiddelse af et Legeme er ufuldkommen, saaledes ere ogsaa Gjerninger uden Tro ufuldkomne og ville altid være det.

De Vædste bør altid have dette for Øje, og idet de lære Folket at det er nødvendigt at holde — det vil sige gjøre — alt hvad Jesus har befaleet os, lad dem ikke forglemme ogsaa at lære Folket, at det er Kristi Forjønning og Troen paa denne Forjønning, som giver Liv og Kraft til at udføre Retfærdigheds Gjerninger og frembringe Frelsens Frugter.

Kvad Kvinden kan udrette.

Kvinden i Utah blev berøvet sin Stemmeret ved den berøgtede Edmunds-Lov, efter at hun i 12 Aar havde gjort Brug af dette naturlige Privilegium og med Naadehold og Orden understøttet Mændenes Bestræbelser paa at holde Samfundet under gode moralske Love. Hun kunde ikke bekæmpe sig til at fremme for de importerede Vhfferiddere, som med graadige Blikke betragtede de blomstrende Landstrækninger i den tidligere store amerikanske Orken, hvor nu et fredeligt og dydigt Folk havde sine Bølliger og hvor der ikke fandtes Drikke- eller Spillehuse eller andre af Vastens Peshuler. Hun havde gjort Sit for at opdrage sine Børn i Dyd og Gudfrygtighed, og ved sin Stemmeret understøttet Love og Embedsmænd, som vilde værne den opvoxende kraftige Ungdom mod Vaster af den mest nedværdigende Bestaffenhed, men ved den tyrantiske Edmunds-Lov blev hendes forædlende Indflydelse paa Samfundets Administration taget bort og hendes Børn prisgivne til vilkaarlige og som oftest moralsk-fordærvede Embedsmænds Fortolkning og Forvrængning af de Love, som tidligere havde beskyttet Ungdommen mod Fristelse. I flere af de større Byer voksede Spille- og Drikkehuse op som Padderhatte ved Siden af jekteriske Kirker og elegante Bordeller, og Præsten, Hazardspilleren, Donneren, Brændevinshandleren og Skjogen forenedes under det pralende Navn „de Liberale“ om at civilisere Utah.

Men Utah var et Territorium og dets Befolkning næsten alle Sidste-Dages Hellige eller Mormoner. De Forenede Staters Regjering havde i en fire-aarig Krig spildt Strømme af Blod og Millioner af Penge for at give den uvildende Neger Stemmeret og Frihed, men den samme Regjering tog med et eneste Pennestrog disse dyrebare Rettigheder fra tilkommende Statsmænds Modre og Søstre alene af bigotisk-politisk Henjyn og uden at møde Modstand.

Det er velbekendt, at Kvindens Ret bliver agiteret baade i den amerikanske og andre friske Nationer og paa nogle Steder er bleven praktisk gennemført med de mest tilfredsstillende Resultater. Som Exempel vil vi anføre følgende fra „National-Tidende“, den 6te April:

En kvindelig Lokalforvaltning. I Staten Kansas findes der en By, der i Henseende til Lokalforvaltning frembyder et vistnok enestaaende Fænomen, idet den fuldstændig regieres af Kvinder. Byen hedder Snyras og er Hovedstaden i Hamilton County. Endnu for et Par Aar siden var Byen et Samlingssted for Spillere, Vanditter og berøgtede Personer, og der forløb næppe

en Dag, uden at der foresaldt blodige Stridigheder, i hvilke Revolveren spillede Hovedrollen. Naar der blev begaaet et Mord, var der ingen, der tænkte paa at anholde Gjerningsmanden. Siden det Kvindelige Regimente er bleven indført, har alt dette imidlertid forandret sig fuldstændig. Spillehulerne og Knejsjerne ere forsvundne, og den flette Del af Befolkningen har begivet sig andet Steds hen. Hele Byraadet bestaar af Kvinder, og en af disse, Fru Knolly, konstaterede nemlig, at Byraadet havde udgivet 17,000 Dollars til offentlige Formaal, uden at nogen har bestyldt det for Udsæthed. En af de Damer, der har Sæde i Raadet, en Fru Coe, har i lang Tid virket for Maadeholdtsagen, og efter at hun havde renset en af de nærliggende Byer, Dodge City, for Spillehulser og Bartschuse, begav hun sig til Syracuse for her at agitere i samme Formaal, hvilket ogsaa er lykkedes hende. Da Forslaget om at vælge Kvinder til Medlemmer af den lokale Forvaltning først fremkom, gjorde man Nar deraf, men Forsøget blev gjort og har vist sig at være meget praktisk — i alt Fald i Kansas.

Ogsaa i Argonia i Sumner County er en Kvinde ved Navn Fru Susanne Salter, der er gift med en bekjendt Jurist, bleven valgt til Borgermester. Hun har været i Embede i flere Uger og udfører sine Pligter til almindelig Tilfredshed. Som et Telegram af 4de ds. fra New York har meddelt, er der ogsaa i en anden By i Kansas bleven valgt en Kvinde til Borgermester, og Exemplet synes altsaa at finde almindelig Udbredelse.

Korrespondance.

Fredrikshavn, den 26. Marts 1888.

Præsident M. C. Fjalgare.

Kjære Broder!

Jeg vil herved underrette Dem om Tilstanden i denne Del af Herrens Vingård. Det er Dem bekjendt, at jeg ved Efteraars-Konferencen blev beskikket til at præsidere over denne Gren, hvis Medlemsantal den Gang udgjorde 42. Nu er dette Antal steget til 53 og jeg haaber inden Foraars-Konferencen at bringe det op til 60 og maaske flere.

Det lokale Præstedømme bestaar af gode, trofaste Mand, som gøre hvad de kunne for Bærkets Fremme, skjønt de fleste ere meget fattige. Vi have en Søndagskole og tillige en „Kvindelig-Hjælpeforening“, hvilke Institutioner

bidrage til Grenens Fremgang, og jeg kan i Sandhed sige, at Herren velsigner os med sin Naad, bekræfter sine Tjeneres Vidnesbyrd og antager deres Arbejde.

Der har været afholdt mange Forsamlinger i Lobet af Vinteren og Ordets Sæd er bleven jaet paa mange Steder i denne Egn. Præsident M. Jørgensen har været her i omtrent fire Uger og vi have i Forening afholdt mange store Forsamlinger og nydt megen Glæde i vort Arbejde og haabe at se gode Frugter af samme til Herrens Ære og de Oprigtiges Frelse.

Det synes, som om der endnu ere mange oprigtige Mennesker her, da flere lytte til vor Lære med Opmærksomhed og jævnlig besøge vore Forsamlinger. Øvrighederne ere meget frede-

lige og vi gaa og komme uhindret naar vi synes.

Vi have benyttet Vintertiden vel, men da vore Aftenforamlinger ere ophorte, kunne vi nu kun holde Foramlinger om Sondagene og i Mellemtiden besøge Folket i deres Huse og der undervise dem. En god Hølelse behersker de Hellige og de søge at opfylde deres Pligter efter Evne og Udfigterne for Evangeliets Fremme ere derfor lovende i denne Gren. Folket er temmelig gjæstfrit og gjør os Godt, saa meget som deres Omstændigheder tillade.

Hvad mig selv angaar, da føler jeg vel i min Virkefreds og ønske at gjøre alt hvad jeg kan til Gavn for mine Medmennesker, baade ved Raad, For-
maning og Gjæringer, og jeg takker Herren som har velsignet mig med god Hælbred tilligemed sine mange andre gode Gaver.

Modtag, i Forening med deres Medarbejdere paa Kontoret, en venlig Hilsen fra

Deres i Pagten forbundne Broder

C. K. Christensen.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Modet aabnedes Lørdag den 31te Marts, Kl. 8 med Sang og Bon, hvorefter Præsident W. S. Hansen opfordrede Forstanderne for de forskjellige Grene af Kjøbenhavns Konferencemøde til at afgive deres Beretninger. Af disse syntes det, at Evangeliet ikke havde haft megen Fremgang, idet kun saa vare til-
lagte Kirken ved Daab, men Brødrene antog, at den forløbne strenge Vinter tildels var Marsag her til, da der paa flere Steder fandtes sandhedsjøgende Venner, som vistnok i en nær Fremtid vilde adlyde Evangeliets Fordringer. De Grenspræsidenter, som vare tilstede og afgave Rapport ved denne Lejlighed, vare Jakob Hansen for Nordost-Sjællands Gren; Hans Larsen, Sydvest-Sjællands Gren; A. N. Michaelsen, Dernes Gren; W. S. Hansen, Kjøbenhavns Gren og H. C. N. Hansen, Nordvest-Sjællands Gren. Ældste James Hansen, Forstander for Bornholms Gren, var ikke tilstede paa Grund af Tøsehindringer. Ældste James Andersen, der havde virket som omrejsende Mis-

sionær i Sydvest-Sjællands Gren, afgav ligeledes Beretning og fremhævede, at han fandt Folket i Aunindelighed saa fulde af urigtige Anskuelser og Fordomme mod Mormonismen, at det kun var med stort Besvær muligt at faa dem til at laane Dre til Brødrenes Vidnesbyrd, men han var dog ikke uden Haab om, at se Ordets Sæd bære Frugt med Tiden. De foregaaende Talere havde i deres Bemærkninger omtalt sine Erfaringer paa samme Maade.

Om trent Kl. 10 sluttedes Modet med Sang og Bon.

Sondag Morgen den 1ste April, Kl. 10, aabnedes Konferencemødet igjen med Sang og Bon, hvorefter Ældste Henry Jensen, omrejsende Missionær i Nordvest-Sjællands Gren, afgav Beretning om sin Virksomhed derved. Hans Vidnesbyrd var af samme Bestaaffenhed som de andre Brøders med Henhyn til Folkets Tilgængelighed for at høre Evangeliet, men han følte dog en Glæde ved at vide, at han selv havde Sandheden og

kunde bære sit Vidnesbyrd om samme, selv om andre ikke vilde tro det.

Præsident W. S. Hansen tilfjendegav i kort Omrids Konferencens Tilstand, hvoraf det fremgik, at der var meget Godt udrettet, og at den forløbne strenge Vinter vel havde lagt Hindringer i Vejen, men ikke standset Værkets Fremgang. Der eksisterede gode Følelser blandt Menighedens Medlemmer i Almindelighed og Præstedømmet i særdeleshed og Forsamlingerne i Kjøbenhavn's Gren havde været godt besøgte af baade Hellige og Fremmede. Han formanede de Hellige til at understøtte Brodrenes Vidnesbyrd ved at vise et godt Exempel i deres daglige Liv; selv havde han et fast Vidnesbyrd om Sandheden, som han vidnede om for sine Medmennesker.

Ældste Adolph Anderson, bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed; han fremhævede, at vi levede i en meget vigtig Tid af Jordens og Menneskenes Historie; at Kristi anden og herlige Tilkommelse var nær, og at Guds Bredes Staaer vilde blive udgydte over de Ulydige; henviste til at Menneskene vare afvegne fra Evangeliets oprindelige Principer og Ordinantjer og derfor nu vare indhyllede i et aandeligt Mørke af Uvidenhed og falske Traditioner. Han opmuntrede de Hellige til Bestandighed og til at sætte et godt Exempel.

Præsident N. C. Flngare sagde, at det var ham en Glæde at mødes med de Hellige i en saadan Anledning; Konferencemoderne vare sædvanligvis Højtider for de Hellige, baade hjemme i Zion og i Udspredelsen. Det var især ved saadanne Festsigheder, at vi kunde udveksle Tanker og Følelser og tale med og til hverandre om Evangeliets herlige Principer. Disse vilde bringe Liv og Saliggjorelse til Mogle, medens Andre vilde paadrage sig Fordømmelse

og Død; ja der var endog Synder, som aldrig kunde tilgives, hverken i dette eller det tilkommende Liv. Han paa-pegede Hensigten med Frelserens Lidelse og Død, idet Jesns derved tilbejbragte alle Menneskers Opstandelse, uden nogen Betingelse fra deres Side, men at de, som havde hort Evangeliet, vilde, paa Dommens Dag naar de stillede for Guds Domstol, blive bortvist fra hans Naahyn paa Grund af deres Ringeagt og Ulydighed mod Evangeliet her paa Jorden; omtalte de forskjellige Grader af Herlighed, som Menneskene vilde faa Del i, som Lon og i Forhold til deres Gjerninger, og fremjatte Evangeliets første Principer som Betingelser for at opnaa den højeste Herlighed.

Formiddagsmødet sluttedes Kl. 12, med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes Mødet atter med Sang og Bøn, hvorefter Nadverens Sakramente blev administreret.

Ældste E. C. A. Christensen benyttede det øvrige af Eftermiddagen og talte angaaende Evangeliets første Principer; at de Hellige ikke byggede deres Tro paa eller tilbad noget Menneske, men paa den levende Gud, som havde skabt og opholder alle Ting; at de troede de hellige Skrifter, som vare skrevne af Profeter og Apostle, ligesom det der staar skrevet om Jesus, at han efter sin Opstandelse „beskikkede Mogle til Apostle, Mogle til Profeter, Mogle til Evangelister, Mogle til Hyrder og Lærere“ o. s. v. og at disse Embedsmænd skulde forblive i Kirken „indtil vi alle naa til Enhed i Troen“. Kristenhedens splidagtige Samfund viste tydeligt de sorgelige Følger af ikke at være i Besiddelse af inspirerede Apostle og Profeter, og det var af denne Grund, saavel som for at kunne opfylde sine Forjættelser til Fædrene og stadfæste sine Tjeneres

skrevne Ord, at Gud havde atter oprettet sin Kirke paa Jorden med alle den første apostoliske Uddelings Embedsmand, Gaver, Kræfter og Velsignelser og udvalgt Josef Smith, som en fjortenaarig Dreng til sin Profet, ligesom han kaldte Profeterne i gamle Dage, uden hvilke vi ikke vilde have haft nogen Bibel.

Nr. 4 sluttedes dette Møde med Sang og Bøn.

Søndag Aften Nr. 7 aabnedes Slutningsmødet med Sang og Bøn, hvorefter Præsident W. S. Hansen foreslog, at Menigheden opholder ved deres Tro og Bønner alle Brødrene som holde Præstedømmet og især dem som ere ansatte som Præsidenter, Missionærer og Lærere blandt de Hellige, enhver i sin respektive Stilling og Kaldelse. Disse Forslag bleve alle enstemmigt vedtagne. Ingen Forandring blev gjort med Brødrenes Arbejdsmarker, uden med Ældste C. C. N. Christensen, som var bleven kaldet af Præsident Flygare til at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Ældste H. C. N. Hansen blev derpaa givet Tiden til Afbenyttelse. Han sagde, at han havde et uroffeligt Vidnesbyrd om Sandheden af de Sidste-Dages store Værk, som Herren havde begyndt ved sin Tjener, Profeten Josef Smith; hans Tro var ikke bygget paa noget Menneske; henviste til det store Frafald siden Apostlenes Dage, som var Aarsag til Nutidens store Splidagtighed; paaviste Evangeliets Tydelighed og Lige-fremhed og henvendte slutteligen sine Bemærkninger til de Hellige, som han opmuntrede og formanede til at leve i Overensstemmelse med deres Trosbekjendelse.

Præsident Flygare bevidnede Sandheden af det, som Brødrene havde talt; at vi tro paa Himlens Gud og Jesus

Kristus som Verdens Frelser, og at det var absolut nødvendigt at iagttage de Bud og Love, som Herren havde givet; hentydede til de Sidste-Dages Helliges Birkjomhed og Arbejde ved at udbrede Evangeliet, som begyndte med Kirkens Organisation i Aaret 1830, og det vilde være til stor Velsignelse for Alle, som vilde annamme disse Principer; selv Mænd, som ikke hylde vore Lærdomme, havde ved Skrift og Tale erklæret, at intet Folk paa Jorden besad en saa fuldkommen Organisation som de Sidste-Dages Hellige, men de vidste ikke, som han vidste, at det var Herren, der havde organiseret dette sit Rige paa Jorden. De Hellige vare et forenet Samsund og et lykkelig Folk, saa Grund af deres Ydighed mod Guds Befalinger.

Konferencen sluttedes Søndag Aften omtrent Nr. 9 med Sang og Bøn.

Et Møde holdtes for Præstedømmet Mandag Morgen Nr. 10, i hvilket Præsident W. S. Hansen fremlagde Regnskab over Konferencens Indtagter og Udgifter, hvilket var tilfredsstillende og blev enstemmig antaget. Paa Dpfordring udtalte følgende Brødre deres Følelser, nemlig: Ældsterne Hans Larjen, Jens Andersen, Jakob Hansen og C. C. N. Christensen, hvorefter Præsident N. C. Flygare sagde: Vi have haft mange gode Instruktioner og megen Opbyggelse ved at meddele hverandre vore Ansøgninger og Kundskab, og ingen Andre vilde drage større Nytte af dette end vi, dersom vi vedblive at opfylde vore Pligter. Brødrene skulde være oprigtige og ærlige i alle Henseender og virke enhver i sit Kald efter bedste Evne, saa at de kunde blive værdige til at erholde alle de Velsignelser, som henhøre til Tiden, jaavel som til Evigheden; han berørte i Korthed de Helliges nuværende Pro-

velser i Zion, idet den amerikanske Regjering prøvede paa at frarøve de Hellige deres ved Fliid og Guds Velsignelse erhvervede Ejendomme, hvorved visse Ugudelige kun vilde hurtigere paaføre sig Guds Bredde og Straf.

Han gav dertil mange andre gode Raad og Formaninger og, da Mødet hoveds, folte Alle, at kunne sige med David: „Det er ja godt, naar Brødre bo tilfammen“.

A. H. Michaelsen, Skrifer.

Dødsfald.

Kristine Maria Petersen døde i Saltjøstaden den 8de Marts d. A. af Tæring og Hjernebetændelse. Hun blev født den 14de Maj 1853 i Trustrup Huse, Lund Sogn, Jylland og emigrerede til Utah i 1882 og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Ældste Anders Hinze afgik ved Døden den 5te Marts d. A. i sit Hjem i Big Cottenwood, Utah, 67 Aar gammel. Han blev født i Herskov, Roskilde Amt paa Sjælland, den 29de Januar 1821 og blev døbt til Medlem af Kirken den 12te Juni 1861. Han emigrerede til Utah i 1864. Han var en elsket og agtet Sidste-Dages Hellig og efterlader sig Hustru og to Børn, hvoraf den ene Ældste F. F. Hinze, nu er paa Mission i Tyrkiet.

Kurs Peter Sørensen døde den 10de Februar d. A. i Dvid, Bear Lake Dal, Idaho. Han blev født den 21de April 1820 i Halle Sogn, Jylland, blev indlemmet i Kirken ved Daab den 9de Juni 1867 og emigrerede til Utah i 1869.

George Parker Dykes døde den 25de Februar 1888 i sit Hjem i Zonos, Arizona, 83 Aar gammel. Han var én af de tre Brødre, som med Apostlen Crastus Snow indførte Evangeliet i Skandinavien og var den Gang et nyttigt Redskab i Herrens Haand til at oplyse Menneskene om Sandheden.

Tankeprog. Man skal altid være varsom med at vælge sig en Ven, men endnu varsommere med at stode en Ven fra sig.

— Den sande Dannelselse bestaar ikke i død Kundskab og tomt Husekran, men i levende Udvikling af Hjertet og Dømmekraften.

Indhold.

Domniens Dag	209	Korrespondance	220
Religion og Fritankereri	213	Konferencemøde i Kjobenhavn	221
Red. Bem.:		Dødsfald	224
Thedelliggjør Eders Tale	216	Tankeprog	224
Hvad Kvinden kan udrette	219		

Kjobenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Flygare, Vorenkensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Vording (B. Petersen).